

New York Timesi bestsellerite autor

RaeAnne Thayne

*Särab ja
hülgab*

Originaali tiitel:
RaeAnne Thayne
All Is Bright
2022

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

Käesolev raamat on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, asukohad ja sündmused on kas autori välja mõeldud või fiktiivsed ning igasugune sarnasus nii elavate kui ka surnud isikutega, äriettevõtete, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Krista Liidaru
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2022 by RaeAnne Thayne LLC
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E08430023
ISBN 978-9949-87-121-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Kõikidele mu lugejatele,
kes on palunud mul kirjutada Sage McKnightist,
pärast seda kui tutvustasin teda enam kui kümme aastat tagasi.*

*Täna teid, Jill Shalvis, Michelle Major ja Molly O'Keefe,
hindamatu abi eest! Ma armastan teid!
Eriline tänu ka lugeja Ali Hirdile,
kes soovitas nime Tule ja Jää festivalile.*

1

SAGE

Sage McKnight hingas sisse õhku, mis lõhnas mändide, lume ja kodu järele, kõndides mööda uut looklevat betoonjalgrada, mis viis suure palkidest ja klaasist maja välisukse ette Silver Strike'i kanjonis.

Ta oli liiga kaua ära olnud.

Ta Bay Area kodu Californias, väike katusekorter, mis asus ta isa arhitektuurifirma Lange & Partnerid lähedal, oli kõigest lennureisi kaugusel kodulinnast Hope's Crossingist Colorados.

Ta oleks ju võinud sageli siin käia, aga oli veetnud suurema osa viimasest aastast, hoides silma peal paaril suurel meretagusel kaubanduskeskusel, jälgides samal ajal ka Wolf Ridge'i arengut, külastades seda vahel ja saades isalt ülevaateid.

Need pühad olid nagu kingitus, mida ta kavatses täiel rinnal nautida. Mõlemad kaubanduskeskused olid imekombel enne tähtaega valmis saanud ning teised töökohustused talle piisavalt hingamisruumi jätnud, nii et ta sai terve detsembrikuu oma perega veeta.

Ta oli lennukil jahmunult taibanud, et see on ta pikim puhkus Hope's Crossingis pärast teist ülikooliaastat, kui ta oli pidanud oma õpingud pausile panema, et pakilisemate asjadega tegelda.

Ta hingas veel kord sügavalt sisse, nagu võiks mägedele õhk puhastada linnaelust ta mõtteid ja ka kopse.

See ei pidanud siiski ainult puhkus olema. Ta pidi arvutis mitme kavandiga töötama ja kättesaadav olema, kuni töötajad andsid viimast lihvi sellele võrratule majale ta ees, mis asus metsaga kaetud mäeküljel ja poolteise kilomeetri kaugusel Silver Strike'i suusakeskusest.

Sage pidas Wolf Ridge'i oma saavutuste tipuks, olles viimased üheksa kuud pannud sellesse projekti oma südame ja hinge.

Peale tema rendiauto polnud maja ees mitte ühtegi teist autot, aga ta oli rääkinud Sam Delgadoga, kelle ettevõtte tegeles ehitusega. Sam oli öelnud, et ta pole seal, kuid andnud talle turvakoodi, nii et Sage saaks läbi astuda ja edusamme näha.

Sage tundis, kuidas temas keerles ootusärevus nagu need lumehelbed, mis puudutasid ta põski. Ta oli arvuti kaudu tööl silma peal hoidnud ning saanud Samilt ja isalt pilte, aga see polnud sama, kui seda kõike oma silmaga näha.

Sage sisestas koodi ja lükkas ukse lahti, närvid kihevili.

Talle meeldis see avastusrõõm, kui läks ehitusplatsile, kus polnud mitu kuud käinud, see elevus, mis teda endiselt valdas, kui ta sai jälgida oma nägemust kuhu võtmas, tegelikkuseks saamas.

Ta oli just ukse lahti lükanud, kui isa maastur ta rendiauto taga peatus. Hetk hiljem ronis mees välja ja kõndis tema poole, nagu laial naerul.

Teiste puhul oleks ta võinud veidi pahane olla, et ei saanud oma armastatud projekti üksinda üle vaadata. Aga ta isa oli Jackson kura-dima Lange, üks maailma silmapaistvamaid arhitekte. Vahel ei suutnud ta seda siiani uskuda, ehkki mees oli juba kümme aastat ta elus olnud.

Ta oli oma elu esimesed üheksateist aastat elanud ilma isata, ehkki oli endale kolmeaastaselt saanud armastava kasuisa Chris Parkeri, keda armastas siiani, ka pärast seda, kui mees oli ta emast lahutanud.

Kuid see, et ta polnud oma isa tundnud, oli jätnud ta südamesse tühjuse, mida ta polnud osanud noorena täita.

Pärast seda, kui nad olid kümme aastat tagasi teineteist leidnud, oli Jackist saanud talle kindel tugi, nii ametialaselt kui ka emotsionaalselt.

„Tere tulemast tagasi!“ ütles mees nüüd, ta sügav hääl nii armsalt tuttav. Ta ajas käed laiali ja kallistas tüdruku soojalt, mis mõjus liigutavalt ja lohutavalt.

„Kuidas sa teadsid, kust mind leida?“ pidi Sage küsima.

Mees naeris põgusalt. „Kus mujal sa olla võiksid? Ma teadsin, mis kell su lennuk maandub, ja oletasin, et see on su esimene peatuspaik. Mina sinu asemel oleksin sama teinud.“

Nad olid sarnased, mõlemad armastasid kirglikult arhitektuuri-kunsti ja -ilu. Loomulikult ei saanud ta võrrelda oma töid isa saavutustega, aga ta töötas selle nimel, et ise oma tee rajada.

„Ma oletan, et sa ei astunud raamatupoest läbi, et oma ema näha, enne kui siia tormasid.“

Pärast seda, kui Jack ja Sage olid teineteist leidnud kõige raskemal ajal ta elus, olid Jack ja ta ema uuesti kokku saanud. Nad olid olnud sellest ajast saati õnnelikult koos. Sage tundis, et mängis nende kokkusaamisel oma osa.

Ta raputas nüüd pead, tundes end veidi süüdi. „Ma näen teda varsti. Ära unusta, et pean tunni aja pärast Taryni sünnipäevale minema! Ma tahtsin enne siit läbi põigata.“

„Loomulikult.“ Jack naeratas. „Ega sul midagi selle vastu ole, kui kaasa tulen? Ära tunne end kohustatuna! Kui eelistaksid asjad kõigepealt üksi üle vaadata, siis ma võin autos oodata, kuni oled saanud oma edu nautida.“

Sage ei saanud parata, et naeris, kui hästi isa teda mõistis. „Ei. Sa oled olnud algusest peale Wolf Ridge'iga seotud. Tore oleks seda koos vaadata.“

Nad kõndisid suurde esikusse, kus oli kõrge lagi ja aukartust äratav trepp.

Sage oli seda varem näinud, aga ta oli taas vaimustuses, kui hele ja hubane see ruum välja nägi võrreldes sellega, milline see oli

olnud enne suurt remonti, nüüd kui mitmest uuest aknast paistis sisse pärastrlõunane päike, helkides puitpõrandalt vastu.

„Oh sa!“ hüüdis ta. Kõik nägi välja paremgi, kui ta oli lootnud.

Ehitatud kolmkümmend aastat tagasi, kui Silver Strike'i suusakeskus oli alles uus, oli hiiglaslikul hoonel hea konstruktsioon ning sealt avanes imeline vaade ümbritsevatele mägedele ja Silver Strike'i veehoidlale, mis taamal sädeles. Ent suurusest hoolimata olid ruumid olnud pimedad, kokku litsutud, toad väikesed, koridorid kitsad ning kujunduses puudus läbiv joon.

Omanikul oleks olnud pärast elumuutust lihtsam maja maha müüa ja otsast alustada. Sage'il oli hea meel, et mees oli siiski otsustanud maja alles jätta, palgates selle asemel Jackson Lange & Partnerid, et see ümber ehitada.

Sage oli kaheksa magamistoa ja kümne vannitoaga majja valinud segu maalähedasest ja tööstuslikust stiilist, kus oli klaasi, puitu ja metalli.

Teised ei pruukinud olla Wolf Ridge'is potentsiaali näinud. Ta võis vaid tänulik olla, et ta klient, ehkki keerulise iseloomuga, polnud olnud üks neist.

„Oled sa midagi Tuckerist kuulnud?“ küsis isa, aimates jällegi kummastava täpsusega ta mõtteid. „On ta edusammudega rahul?“

Sage krimpsutas nägu. „Kes teab? Mason Tucker on üks paras pähkel. Ma pole ühegi teise elumaja puhul saanud nii palju korraldusi muutusteks.“

Jackson noogutas. „See mees on põrgu läbi teinud ja ma kujutan ette, et ta olukord on alles ebakindel. Ma usun, et ta tahab lihtsalt veenduda, et kõik töötab täpselt nii, nagu tal vaja on.“

Sage mõistis seda. Ta teadis ka, millist sisemist vastuolu pidi Mason Tuckeri sugune mees tundma, teades, et ta elu ei saanud enam kunagi endine olema. Seda silmas pidades oli Sage üritanud ümberehitusele läheneda kaastundlikult ja läbimõeldult.

Mason oli osutunud meheks, kelle meelega järele oli raske olla, aga Sage lootis, et ta jääb tulemusega rahule.

Nad kõndisid läbi maja, mille iga tuba oli Sage'i jaoks nagu uus avastus. Pärast seda, kui ta siin viimati käis, oli suurem osa puutööst lõpetatud, kööki eri kõrgusel kapid paigaldatud ja uus põrand pandud.

Osa ta rõõmust oli tingitud ta isa imetlusest. „Kõik sobib ideaalselt kokku,“ ütles Jackson. „Mulle meeldib tööstuslik välimus, kus kõik tugipostid, pöördlукud ja kinnitused on näha. See sobib täiuslikult siia Hope's Crossingisse, eriti kanjonis, kus kaevandused on oluline osa ajaloost.“

„Paljud nendest elementidest olid juba olemas, lihtsalt kipsseina taha peidetud,“ lausus Sage. „Tundus loogiline need välja tuua.“

„See on ilus,“ sõnas isa, uhkusenoot ta hääles tekitas Sage'is taas sooja tunde.

„Minu arvates on see üks mu parimaid töid,“ tunnistas Sage, mida ta polnud kellelegi, isegi mitte oma isale öelnud.

„Sellest oli vist abi, et Tucker oli valmis suurel hulgal raha remondile kulutama.“

„Kindlasti.“

Isa telefon piiksus järsku, kui nad alumise korruse tubades kõndisid. Ta heitis pilgu oma nutikellale. „Oh pagan! Ma pean jooksuma. See on Nick. Korvpallitreenn sai varem läbi. Kuma su emal on raamatupoes tegemist, et peo jaoks valmistuda, siis pean talle ise järele minema.“

Sage tundis, kuidas tal hing veidi kinni jäi nagu alati, kui mõtles oma üheksa-aastasele vennale.

„Jah. Mine! Sa ju ei taha, et ta kogukonnakeskuse ees külmetaks. Tänan, et tulid pilku peale heitma, isa! Tore oli seda sinuga jagada.“

Isa kallistas teda veel kord. „Nalja teed või? Ma tean, kui tähtis see sinu jaoks on. See on võrratu, Sage. Ma olen su üle nii uhke.“

Sage jättis need sõnad meelde, et neile mõelda, kui teda tabas kõhklushetk. Jackson Lange pidas ta tööd võrratuks. Jah, ta oli ta isa, aga ta poleks seda öelnud, kui poleks seda tõsiselt mõelnud.

„Tänan, isa!“

„Kohtume Taryni peol!“

Kallistanud teda veel kord, kiirustas isa majast välja, jättes ta suure toa gaasikamina juurde seisma.

Sage võttis impulsi ajel telefoni, et oma sammud talletada, samal ajal kui lõpetas ringkäigu ja soovis, et oleks taibanud oma mobiili jaoks kardaanriputi või vähemalt käsistatiivi kaasa võtta.

„Me läheme nüüd kodukinno,“ ütles ta enda ees olevasse kaamerasse, „mis on üks kõige väljakutseid esitavamaid ruume ümberehitusel. Enne seda olid ruumis trepiastmed, mis viisid eri tasanditel olevate lamamistoolide juurde. Ilmselgelt ei täitnud see enam koduomaniku jaoks eesmärki, nii et otsustasime trepiastmed eemaldada, ehitades asemele kaldtee, nii et oleks ruumi eri tasandil istmete ümber liikuda. Lisaks moodsale elektroonikale, mida saab hõlpsalt uuendada, on kõik siin, alustades pimendavatest ruloodest kuni helisüsteemi ja lamamistoolideni välja, kontrollitav üheainsa nutika telefonirakenduse abil.“

Ta pööras kaamera enda poole. „Kas see ei näe mitte välja nagu üks võrratult hubane koht, kus vaadata filmi või oma lemmikspordiüritust?“

Ta naeratas telefonikaamerasse, siis läks tagasi avarasse koridori, mis viis raamatukogu-kabinetti, ta lemmikkohta selles majas.

„Siin te näete, et meil on seina sisse libisevad ukсед, mis avanevad ja sulguvad nupule vajutades. Me otsustasime paljudes ruumides asendada tavalised ukсед nende seina sisse libisevate ustega, mis annab koduomanikule rohkem ruumi ringi liikumiseks, ja me...“

Sõnad hajusid ta huulil, kui ta kuulis selja taga häält, ja ta pööras ringi, nähes suurt tumedapäist meest, kes istus ratastooliga ukse vahel.